Одважних зірко, що віддавна —
Живі чи мертві — всім ти славна!
Знадливий блиск примарний твій
Мільйони поривав на бій.
Творіння неба, метеоре,
Чом на Землі ти гаснеш скоро?

Безсмертя в променях твоїх,
Полеглих душі — сяйво їх,
І музика твоя до бою
Гриміла честю та хвалою,
Ясний твого проміння спах
Горів вулканом ув очах.

А твій потік, кривава лаво,
Змітав і трони, і держави;
Поглянувши крізь хмари й дим,
Ти землю потрясала тим,
І сонце меркло проти тебе,
Ховаючись за схилом неба.

Од твого сяйва і тепла
Веселка в небі розцвіла:
Три дивні барви — символ сили
Її, прекрасну, становили;
У самоцвіт тривкий всі три
З'єднала воля кольори:

Червоний,— сонця блиск по ночі,
Блакитний — серафима очі,
А білий, то ясний покрив,
Що духа чистого сповив.
Три ніжні барви, як світанок,
Зіткали райських снів серпанок.

Відважних зірко! Гаснеш ти —
І знову царство темноти!
За славну Райдугу, свободи
І кров, і сльози ллють народи,
Бо згасне промінь твій в очах —
Життя стає лиш тлін і прах.

Та Воля, розпростерши крила,
Освячує німі могили.
І славен в смерті й поготів,
Хто смерть під стягом волі стрів.
Дай, боже, й нам, як тому вою,
Із ними буть, або з тобою.

1815